

The Holy See

Üzenet a papi és szerzetesi hivatások 37. világnapjára

II. János Pál pápa

2000. május 14.

húsvét 4. vasárnapja

Az Eucharisztia a forrása minden meghívásnak és szolgálatnak az Egyházban.

Püspöktestvéreim, kedves Fivéreim és Nővéreim az egész világon!

Az egyházi hivatásokért való világimanapot a húsvéti ünnep örömteli légkörében ünnepeljük, s ezt még erősítik a Szent Év ünnepei. Alkalmul szolgál ez nekem arra, hogy veletek együtt elgondolkozzam az isteni meghívás ajándékáról, és megosszam veletek a felszentelt szolgálatára és az Istennek szentelt életre szóló hivatásokra vonatkozó gondolatokat. Az a téma, amit ez évben elétek szeretnék terjeszteni, egybehangzik a nagy jubileumi év ünneplésével. Szeretnék veletek elmélkedni az Eucharisziáról mint minden meghívásnak és minden szolgálatnak forrásáról az egyházban". Vajon az Eucharisztia nem a történelemben élő és ható Krisztusnak a titka? Az Eucharisztia által Krisztus folytonosan meghív a követésére és arra, hogy minden embernek felkínáljuk „az idők teljességét”.

1. „Amikor azonban elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte a Fiát, aki asszonytól született”^[1]. „Az idők teljessége azonos az Ige megtestesülésének... és a világ megváltásának titkával”^[2]: a Fiúval, aki lényegileg egy az Atyával és aki Szűz Mária méhében lett emberré, beköszöntött a várt „idő”, és beteljesedik a kegyelem és az irgalom ideje, az üdvösség és a kiengesztelődés ideje.

Krisztus kinyilatkoztatja Istennek az egész teremtéssel való tervét, és különlegesen az emberre vonatkozót. „Az emberrel teljesen megismerteti magát az embert, és feltárja előtte legmagasabb hivatását”^[3], ami el volt rejtve az Örökkévaló szívében. A megtestesült Ige titka tökéletesen nyilvánvaló lesz, ha megvalósul benne minden férfi és nő, Istennek fiai és leányai, titkos Testének a tagjai, amely az Egyház.

A szent év, s különösen a jelenlegi, amelyben azt ünnepeljük, hogy Isten Fia 2000 éve lépett az időbe, valamint a megváltás titkát, felszólít minden hívőt, hogy a saját személyes meghívására való tekintettel gondolkodják el azon, mi hiányzik még az ő életében a Fiú szenvedéséből Testének, az Egyháznak javára[4].

2. „Amikor az asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük, s felismerték. De eltűnt a szemük elől. Hát nem lángolt a szívünk – mondták –, amikor beszélt az úton, és kifejtette az Írásokat?”[5].

Az Eucharisztia megjeleníti azt a legnagyobb pillanatot, amikor Jézus kinyilatkoztatja-önazonosságának titkát testében, amit odaadott és vérében, amit a mi üdvösségünkre kiontott, és megadja minden hívő meghívásának az értelmét. Az emberi élet jelentőségét ugyanis egészen megtaláljuk e testben és vérben, mivel onnét való számunkra az élet s az üdvösség. Velük kell valami módon azonosulnia a személy létvalóságának, aki abban a mértékben valósítja meg önmagát, amiben képes önmagát ajándékká tenni mások számára. Az Eucharisztia mindezt a kenyér és a bor jelében titokzatosan értelmezi Urunk szenvedésének és feltámadásának az emlékezetére: A hívő, aki ezen odaadott testből és kiontott vérből táplálkozik, megkapja az erőt ahhoz, hogy maga is ajándékká válózzék. Amint Szent Ágoston mondja: „Legyetek azzá, amit befogadtok, és fogadjátok be, ami vagytok”[6].

Az Eucharisztia vétele alkalmával némelyek felfedezik, hogy hivatottak rá, hogy az oltár szolgálói legyenek. Mások felfedezik a titok szépségének és mélységének a szemlélését. Vannak, akik azt fedezik fel, hogy továbbadják a szegények s a gyöngék iránti szeretet kezdeményezését. Ismét mások felfedezik, hogy ebből gyűjtsék a mindennapi élet adottságainak és gesztusainak megváltoztatásához való erőt. Minden hívő nemcsak a saját létvalósága megértésének a kulcsát találja meg az Eucharisziában, hanem a bátorságot is ahhoz, hogy azt megvalósítsa, hogy ily módon a karizmák és meghívások különbözőségében fölépítse a történelemben Krisztusnak egy Testét.

Az emmauszi tanítványokról szóló elbeszélésben[7] Lukács megismerteti velünk, mi történik annak az életében, aki az Eucharisziából él. Amikor „a kenyértörés közben” az „idegen” által megnyílnak a tanítványok szemei, tudatára ébrednek, hogy a szívük lángolt bennük, amíg hallgatták őt, ahogyan magyarázta nekik az Írást. E lángoló szívekben képesek vagyunk felismerni minden meghívásnak a történetét és tudatosodását. Ez nem valami múltó érzelmi felindulás, hanem egyre biztosabb és erősebb észrevétele annak, hogy a Fiú Eucharisziája és húsvétja egyre inkább a tanítványainak Eucharisziája és húsvétja.

3. Írok nektek, ifjak, hogy erősek vagytok, az Isten szava bennetek marad, és hogy legyőztétek a gonoszt[8].

Isten szeretetének titka, „amely korszakok és nemzedékek óta rejtve volt”[9], most nyilvánvaló lett

„a keresztről szóló igében”^[10]. Ez bennetek lakozik, kedves Fiatalok, erőtök és világosságotok lesz, és fel fogja tárni nektek személyes meghívástok titkát. Ismerem a kétségeiteket és fáradozásaitokat, látom, hogyan tévedtek néha, megértem a jövőtök felőli félelmeteket, ami olykor rátok tör. De az érzésemben és a szívemben ott az apostoli útjaimon veletek való sok találkozásnak vidám képe, amelyből megérezhettem az igazság és a szeretet őszinte keresését, amely ott lakik mindegyiktekben.

Az Úr Jézus felütötte a sátrát köztünk, és ezen Eucharisztikus lakásából ismételtlen odaszól minden férfinak és minden nőnek: „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok. Én felüdítlek titeket”^[11].

Kedves Fiatalok, menjetek Jézus, a Megváltó elé! Szeressétek Őt, és imádjátok Őt az Eucharishtiában! Jelen van a szentmisében, amely szentségileg megjeleníti a kereszttáldozatot. Hozzánk jön a szentáldozásban, és ott lakik templomaink szentségházaiban, mert a barátunk, mindannyiunk barátja, s különösen a tieteké, fiatalok, akik bizalomra és szeretetre vágyakoztok. Tőle meríthettek bátorságot arra, hogy e különleges történelmi átmenet idején apostolai legyetek: a 2000. év olyan lesz, amilyennek akarjátok és fölépítitek. Annyi erőszak és elnyomás után a világnak olyan fiatalokra van szüksége, akik hidakat tudnak építeni, hogy egyesítsenek és kiengeszteljenek. A „meghívás nélküli ember kultúrája” után sürgősen szükségünk van olyan férfiakra és nőkre, akik hisznek az életben, s azt úgy fogják fel, mint felülről való szólítást, attól az Istentől jövőt, aki azért hív meg, mert szeret. A gyanúsítások és bizalmatlanság légköre után, ami megmérgezi az emberek közti kapcsolatokat, csak olyan bátor fiatalok állíthatják helyre az élet és az emberek közti kapcsolatok szépségét és igazságát, akiknek nyitott az érzéke és a szíve a nagy eszmények és a nagylelkűség iránt. Akkor majd e jubileumi idő valóban „az Úr kegyelmi esztendeje” lesz mindenki számára, a meghívásnak szent éve.

4. „Írok nektek, apák, mert megismertétek azt, aki kezdet óta van”^[12]. Minden meghívás az Atya ajándéka, és mint minden ajándéka Istennek, sokrétű emberi közvetítés útján ér el minket: a szülők vagy nevelők által, az Egyház lelkipásztorai által, azok által, akik közvetlenül a hivatás-pasztorációban gyakorolják szolgálatukat, vagy egyszerű hívek által. Ezzel az üzenettel szeretnék mindazoknak a személyeknek csoportjaihoz fordulni, akikhez az isteni hívás felfedezése és támogatása fűződik. Tudatában vagyok annak, hogy a hivatás-pasztoráció nem valami egyszerű szolgálat. De létezhet-e szebb valami, mint a saját meghívásunkról való szenvedélyes tanúságtétel? Erre csak emlékeztetni szeretnék benneteket. Aki örömmel éli ezt az ajándékot, és naponta táplálja az eucharisztikus találkozással, sok fiatal szívébe vetheti majd el az isteni meghívás hű követésének jó magvát. Jézus minket az eucharisztikus jelenlétben ér el, helyez az egyházi közösség erőterébe, és tesz bennünket prófétai jellé a világ előtt.

Ehelyütt szeretettel s hálával eltelve szeretnék fordulni a hivatások körüli munka valamennyi munkatársához: papokhoz, szerzetesekhez és világi hívekhez, akik lelkesen szentelik magukat e fáradságos szolgálatnak. Ne engedjétek, hogy a nehézségek elkedvetlenítsenek titeket, bízzatok!

Az isteni hívás magja gazdag gyümölcsöt hoz, ha nagylelkűen vetik el. Tekintettel arra a súlyos válságra, ami a világ némely vidékét a papszentelésre és az Istennek szentelt életre való hivatások terén sújtja, különösen e 2000., szent évben oda kell hatni, hogy mindegyik pap, mindegyik szerzetes és mindegyik szerzetesnő újra felfedezze a saját meghívásának szépségét, és tanúsítsa azt az embertársainak. Mindegyik hívő legyen a meghívás terén nevelő, és félelemtől mentesen javasoljon gyökeres elhatározásokat. Mindegyik egyházközség ismerje fel az Eucharisztia központi jelentőségét és annak szükségét, hogy legyenek szolgái az eucharisztikus áldozatnak. Isten egész népe kérje egyre erőteljesebben és buzgóbban az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába. Ezt az imát bízunk annak az asszonynak a közbenjárására, aki anyja az örök Főpapnak.

5. Imádság: Szűz Mária, a Magasságbelinek alázatos leánya, benned csodálatos módon beteljesedett az isteni hívás titka. Te képmása vagy annak, amit Isten véghez visz abban, aki rábízta magát. Benned a Teremtő szabadsága felemelte a teremtmény szabadságát. Az, aki a te öledben megszületett, egyetlen akarással egyesítette Isten gyógyító szabadságát az engedelmes emberi követéssel.

Hála a te igen-szavadnak, végérvényesen egyesült Isten megszólítása és az Isten-ember válasza. Te vagy az új élet zsengeje, te megőrzöd mindnyájunk számára az öröm és szeretet nagylelkű igenjét.

Szűz Mária, anyja minden meghívott férfinak és nőnek, engedd, hogy a híveknek meglegyen az erejük ahhoz, hogy nyíltan feleljenek az isteni szólításra, legyenek vidám tanúi az Isten és a felebarát iránti szeretetnek.

Sion fiatalos leánya, te hajnalcsillag, aki az emberiség lépteit a nagy szentéven és jubileumon keresztül a jövőbe kíséred, irányítsd az új évezred fiatalságát arra, aki itt van mint „az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert”^[13]. Ámen!

Vatikán, 1999. szeptember 30-án

II. János Pál pápa

Jegyzetek:

[1] Gal 4,4.

[2] Tertio millennio adveniente apostoli levél, 1.

[3] Gaudium et spes, 22.

[4] vö. Kol 1,24.

[5] Lk 24,30-32.

[6] Sermo 272,1. beszéd pünkösdre.

[7] Lk 24,13-35.

[8] vö. 1 Jn 2,14.

[9] Kol 1,26.

[10] vö. 1Kor 1,18.

[11] Mt 11,28.

[12] 1Jn 2,13.

[13] Jn 1,9.